

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 12CoCsp/7/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6717211085
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Kvietok
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6717211085.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Kvietka a sudcov Mgr. Martina Štubniaka a JUDr. Janky Benkovičovej, v spore žalobcu E. T., narodeného XX. XX. XXXX, s trvalým pobytom J. T. XXXX/XX, XXX XX W., zastúpeného Združením na ochranu práv občana - AVES, so sídlom J. Poničana 9, 841 07 Bratislava, IČO: 50 252 151, proti žalovanému Home Credit Slovakia, a.s., so sídlom Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, IČO: 36 234 176, právne zastúpený Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s. r. o., so sídlom 1. mája 173/11, 911 01 Trenčín, pobočka kancelárie Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, o určení, že žalovaný nemá právo na zrážky zo mzdy žalobcu a o zaplatenie sumy 416,98 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 11Csp/160/2017-196 zo dňa 31. októbra 2019, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

II. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Zvolen (ďalej aj „okresný súd“, alebo „súd prvej inštancie“, resp. „prvoinštančný súd“) odvolaním napadnutým rozsudkom určil, že žalovaný nemá právo na zrážky zo mzdy žalobcu vyplývajúce z dohody o zrážkach zo mzdy včlenenej do zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX uzavretej dňa 19. 12. 2012 (I. výrok), ďalej uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 416,98 Eur s úrokom z omeškania 5 % ročne z tejto sumy od 13. 10. 2017 do zaplatenia, a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku (II. výrok), a napokon zaviazal žalovaného k povinnosti nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100% do 3 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie o výške trov konania (III. výrok).

2. V odôvodnení rozsudku okresný súd v podstate uviedol čoho sa žalobca domáhal, ako sa vyjadril žalovaný a následne opätovne rozsiahlo na stranách 7 až 11 (odseky 21. až 42. odôvodnenia rozsudku) citoval ust. § 497 a § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 137 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP), ust. § 52 ods. 1, 2, 3 a 4, § 53 ods. 1, § 54 ods. 1 a 2, § 451 ods. 1 a 2, § 456, § 457 a § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), ďalej ust. § 1 ods. 2, § 9 ods. 1, § 9 ods. 2 písm. a) až y) a § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „ZoSÚ“) a napokon § 5a ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa.

3. Prvoinštančný súd konštatoval, že z predloženého prehľadá transakcií zistil, že žalobca mal čerpať 1.583,09 Eur a čerpal (poznámka odvolacieho súdu - zrejme malo byť uvedené „zaplatil“) 2.025,56 Eur, a preto zaplatil o 442,47 Eur viac ako čerpal. Mal preukázané, že medzi sporovými stranami bola uzavretá zmluva o revolvingovom úvere č. XX. zo dňa 19. 12. 2012 (ďalej len „Úverová zmluva“), ktorá má

spotrebiteľský charakter. Išlo o spotrebiteľský úver, ktorý bol žalobcovi poskytnutý vo výške 405,60 Eur na kúpu nábytku (váľandy). Poukázal na formulárový charakter zmluvy uvádzajúc, že žalovaný poskytol žalobcovi aj bezúčelový revolvingový úver s výškou kreditného limitu 810,- Eur, výškou mesačnej splátky 4 % z dlhovanej sumy, ročnou úrokovou sadzbou 26,28 %, s uvedením priemernej RPMN 26,70 %.

4. V nadväznosti na to poukázal na ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ platného a účinného v čase uzavretia Úverovej zmluvy, pričom dospel k záveru, že úver je bezúročný a bezpoplatkový a to z dôvodu absencie termínov splátok úveru, ktoré v zmluve nie sú jednoznačne uvedené. Mal za to, že predmetný úver je potrebné v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) ZoSÚ považovať za bezúročný a bez poplatkov.

5. Nakoľko pri rozhodovaní bol viazaný podanou žalobou a nemohol zaviazat' žalovaného na zaplatenie vyššej sumy ako je suma požadovaná žalobcom, tak preto vyhovel žalobe a žalovaného zaviazal na zaplatenie sumy 416,98 Eur.

6. Okresný súd bol toho názoru, že žalobca preukázal právny záujem na určení, že žalovaný nemá právo na zrážky zo mzdy, lebo v súčasnosti k zrážkam zo mzdy nedochádza len na základe vydaného neodkladného opatrenia, ktoré bolo vydané unesením súdu prvej inštancie č. k. 14C/22/2017 - 17 zo dňa 29. 05. 2017. Konštatoval, že aj keby neurčil, že žalovaný nemá právo na zrážky zo mzdy, tak žalobca žalovanému už aj tak nič nedlhuje.

7. O nároku na zákonné úroky z omeškania rozhodol podľa § 517 ods. 2 OZ a § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. a tieto priznal žalobcovi vo výške 5% ročne zo žalovanej sumy odo dňa nasledujúceho po doručení žaloby, nakoľko žalobca nepreukázal, aby vyzval žalovaného na zaplatenie tejto sumy skôr.

8. O trovách konanie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a 2 CSP a tieto v rozsahu 100% priznal žalobcovi.

9. V zákonnej lehote podal proti rozsudku odvolanie žalovaný. Žiadal napadnutý rozsudok zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, resp. napadnuté rozhodnutie zmeniť a žalobu zamietnuť a priznať žalovanému náhradu trov konania.

10. V odvolaní po procesnej stránke vytýkal prvoinštančnému súdu nedostatočné zdôvodnenie napadnutého rozsudku podľa § 220 ods. 2 CSP. Zdôraznil, že prvoinštančný súd sa v odôvodnení vôbec nezaoberal jeho argumentáciou, ktorou spochybnil výšku požadovaného bezdôvodného obohatenia, keďže žalobca vyčerpal súhrne sumu 1.623,09 Eur a uhradil 2.015,07 Eur, a preto požadovanú výšku bezdôvodného obohatenia považoval nielen za nedôvodnú, ale aj nepodloženú. Nesúhlasil s právnym názorom súdu prvej inštancie, že v Úverovej zmluve absentuje údaj o termíne splatnosti splátok. Poukázal na to, že v Úverovej zmluve je uvedený termín splatnosti jednotlivých splátok v znení: „Termín splatnosti mesačnej splátky je vždy k 20 dňu v mesiaci.“ Uviedol, že žalobca bol každý mesiac presne informovaný o výške mesačnej splátky, o termíne splatnosti, o kreditnom limite a pod., o čom predložil ako dôkaz 4 výpisy z účtu s tým, že v prípade potreby doloží výpisy za celé trvanie. S ohľadom na svoju rozsiahlu argumentáciu k ustanoveniu § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11Co/258/2018. Mal za to, že rozhodovacia činnosť súdov pri posudzovaní náležitosti úverových zmlúv je nejednoznačná a rôznorodá. Názory súdov pri vyhodnocovaní náležitosti úverových zmlúv skorigoval Súdny dvor EÚ v rozhodnutí C - 42/15 zo dňa 09. 11. 2016 a následnej Najvyšší súd SR v uznesení 3Cdo/146/2017. Pri koncipovaní Úverovej zmluvy postupoval v dobrej viere, že plní literu zákona korektne a komplexne. Žalovaný sa stotožnil so spotrebiteľským vzťahom medzi ním ako dodávateľom a žalobcom ako spotrebiteľom ako slabšej strany, ktorej však nemá byť poskytnutá bezbrehá ochrana voči dodávateľovi ako silnejšej strane.

11. K odvolaniu žalovaného sa žalobca nevyjadril.

12. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), vec preskúmal v rozsahu určenom ustanoveniami § 379, § 380 a § 381 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario a odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

13. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

14. Odvolací súd na úvod uvádza, že ide v poradí už o druhé rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorým žalobe žalobcu bolo opätovne vyhovené, a preto odvolací súd napriek tomu, že síce nie je viazaný odvolacím návrhom žalovaného ako odvolateľa (§ 381 CSP) nemohol v zmysle § 390 písm. a) CSP rozhodnutie zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie.

15. Z tohto dôvodu odvolací súd viazaný odvolacími dôvodmi v zmysle § 380 ods. 1, 2 CSP preskúmal odvolaním napadnuté rozhodnutie a dospel k záveru, že nie je dôvod na jeho zmenu v zmysle § 388 CSP, a preto rozhodnutie súdu prvej inštancie v zmysle § 389 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil.

16. Okresný súd bol viazaný vysloveným právnym názorom vysloveným v zrušujúcom uznesení odvolacieho súdu č. k. 12Co/156/2018 - 114 zo dňa 08. 08. 2019 a vo veci znovu konal a rozhodol. Súd prvej inštancie správne dospel k záveru, že zmluvný vzťah medzi stranami sporu, ktorý vznikol na základe Úverovej zmluvy má spotrebiteľský charakter. S ohľadom na žalobcom uplatňovaný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia správne skúmal, či Úverová zmluva obsahuje obligatórne náležitosti v zmysle § 9 ods. 1, 2 ZoSÚ, pričom dospel k záveru, že predmetná zmluva neobsahuje termín splatnosti splátok v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ, a preto poskytnutý úver považoval za bez úročný a bez poplatkov.

17. Odvolací súd sa v tomto smere stotožnil s vysloveným záverom súdu prvej inštancie. Je pravdou, že v Úverovej zmluve je síce uvedené, že: „Termín splatnosti mesačnej splátky je vždy k 20 dňu mesiaca,“ avšak takéto uvedenie nemožno považovať za dostačujúce pre jasné špecifikovanie splatnosti prvej splátky po poskytnutí úveru. V danom prípade, totiž absentuje informácia o tom, kedy začína byť splatná prvá splátka po poskytnutí úveru. Z obsahu Úverovej zmluvy totiž vyplýva iba to, že splátka je splatná v 20 deň, avšak nie je uvedený údaj v akom časovom úseku bol žalobca povinný plniť (t. j. či nasledujúci mesiac po poskytnutí úveru, alebo o tri mesiace alebo bol poskytnutý iný časový úsek na základe ktorého mal žalobca začať splácať splátky za poskytnutý úver). V predmetnej zmluve takáto informácia absentuje. Odvolací súd síce nevyklučuje, že táto skutočnosť mohla byť upravená v úverových podmienkach Úverovej zmluvy, ktoré boli jej neoddeliteľnou súčasťou, avšak uvedený listinný dôkaz v konaní nebol predložený, a preto žalovaný neunesol v tomto smere dôkazné bremeno o dostatočnej určitej termínov splátky. Odvolací súd v tomto smere poukazuje aj na výpis z úverového účtu z ktorého vyplýva, že dňa 19. 12. 2012 bola z tohto účtu uhradená suma 405,60 Eur na kúpu váleudy. Úhrada prvej splátky vo výške 405,60 Eur bola zo strany žalobcu uskutočnená už dňa 16. 01. 2016, pričom nasledovne boli vykonané ďalšie výbery z úverového účtu, avšak ďalšia úhrada bola zo strany žalobcu vykonaná až dňa 11. 03. a 13. 03. 2013 po 13,- Eur, ďalšia úhrada 23. 04. 2013 vo výške 35,- Eur atď. Z uvedeného je teda zrejmé, že žalobca ako spotrebiteľ nemal presnú informáciu o začiatku termínu splácania úveru, ktoré nebola presne uvedená v zmluve, pričom z výpisov z úverového účtu predložených žalobcom (viď č. I. 5 - 18 spisu) nevyplýva, aby žalobca uhradil čo i len jednu splátku k 20 dňu v mesiaci.

18. Vo vzťahu k predloženým výpisom z účtu (č. I. 218, 219, 220, 222 a 223 spisu) zo strany žalovaného ako prostriedku jeho procesnej obrany v rámci odvolacieho konania, odvolací súd na tieto nemohol prihliadať, nakoľko sa nejednalo o novoty v zmysle § 366 CSP. Odvolací súd je toho názoru, že žalovanému nič nebránilo predložiť tieto listinné dôkazy ešte v konaní pred súdom prvej inštancie a rovnako tieto nepreukazujú nesprávnosť rozhodnutia okresného súdu, a preto na tieto listiny v odvolacom konaní neprihliadal.

19. V tomto smere odvolací súd okrem toho dopĺňa, že v Úverovej zmluve absentuje údaj o RPMN. V Úverovej zmluve sú špecifikované tieto údaje úverový rámeček: 810,- Eur, výška mesačnej splátky: 4% z dlžnej sumy, ročná úroková sadzba: 26,28%, priemerná hodnota RPMN: 26,7%.

20. Z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ vyplýva, že obligatórnou náležitosťou spotrebiteľského úveru je aj údaj o RPMN. Podľa názoru odvolacieho súdu aj v zmluvách o revolvingovom úvere je možné uviesť RPMN v čase podpisu zmluvy podľa vstupných údajov dostupných v čase uzatvorenia zmluvy, prípadne uviesť aspoň jej indikatívny výpočet v súlade s prílohou č. 2 ZoSÚ tak, aby bola naplnená požiadavka uvedená v § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ. Neobstojí preto názor žalovaného, že výšku RPMN nie je možné pri revolvingovom úvere určiť, keďže úver sa čerpá a dopĺňa. S ohľadom na túto skutočnosť je zrejmé, že uvedený údaj v Úverovej zmluve absentuje a tak bol záver súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) ZoSÚ správny.

21. Vo vzťahu k rozhodnutiu Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/146/2017 na ktoré rozhodnutie žalovaný vo svojom odvolaní poukázal, odvolací súd uvádza, že uvedené rozhodnutie sa týkalo výkladu § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ, podľa ktorého sa teda nevyžaduje, aby pri každej jednotlivjej splátke bolo určené, čo sa použije na splátku istiny, čo na úrok a na prípadne ďalšie poplatky. Súd prvej inštancie sa po zrušení a vrátení veci stotožnil nie len vysloveným právnym názorom odvolacieho súdu, ale aj de facto s uvedeným rozhodnutím Najvyššieho súdu SR, keďže dôvodom bezúročnosti a bezpoplatkovosti revolvingového úveru nebola skutočnosť týkajúca sa rozdelenia jednotlivých splátok na istinu úrok a iné poplatky, ale neuvedenie presného termínu splatnosti jednotlivých splátok.

22. Nakoľko poskytnutý úver bol bezúročný a bezpoplatkový bolo povinnosťou súdu prvej inštancie zaoberať sa aj uplatnenou výškou bezdôvodného obohatenia zo strany žalovaného. Je síce pravdou, že súd prvej inštancie nesprávne určil nie len výšku, ktorú mal žalovaný čerpať z poskytnutého úveru, ale aj čiastku ktorú uhradil. Odvolací súd však konštatuje, že preskúmaním rozhodnutia okresného súdu bol v konečnom dôsledku jeho záver o povinnosti žalovaného vydať žalobcovi ním uplatňované bezdôvodné obohatenie s príslušenstvom, vecne správny.

23. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca z úveru čerpal celkovo sumu 1.583,09 Eur a to napriek tomu, že medzi stranami sporu nebola sporná skutočnosť o tom, že žalobca z poskytnutého úveru čerpal finančné prostriedky v celkovej výške 1.623,09 Eur (viď žaloba č. I. 2 spisu). Žalovaný uvedené tvrdenie v konaní nerozporoval a rovnako v odvolaní potvrdil, že žalobca čerpal úver v predmetnej výške. Odvolací súd na základe výpisu z úverového účtu (č. I. 5 - 18 spisu) potvrdzuje, že žalobca celkovo čerpal sumu 1.623,09 Eur.

24. Rozpor medzi stranami bol v celkovej sume, ktorú mal žalobca uhradiť. Žalobca totiž tvrdil, že uhradil sumu 2.040,07 Eur, zatiaľ čo podľa názoru žalovaného mala byť uhradená suma zo strany žalobcu vyplývajúca z prehľadu splátok vo výške 2.015,70 Eur. Súd prvej inštancie zase uviedol sumu 2.025,56 Eur. Odvolací súd rovnako v tomto smere vychádzal z výpisu úverového účtu (č. I. 5 - 18 spisu), pričom úhrady porovnal aj z prehľadu úhrad žalobcu (č. I. 129 spisu), ktorý ako dôkaz predložil žalovaný, pričom dospel k záveru, že zo strany žalobcu bola žalovanému uhradená celkovo suma 2.060,07 Eur. Odvolací súd zistil, že rozdiel medzi žalovaným uvádzanou sumou 2.015,70 Eur (správne malo byť 2.015,07 Eur) a sumou 2.060,07 Eur, spočíva v nesprávnom započítaní splátky vo výške 45,- Eur. Vo výpise z úverového účtu, je táto suma uvedená ako úhrada splátky s dátumom transakcie 03. 02. 2014 a dátumom zúčtovania 05. 02. 2015 ako mínusová položka (viď č. I. 12 spisu), pričom v prehľade úhrad predloženým zo strany žalovaného je ako dátum transakcie uvedený deň 03. 02. 2014, avšak dátum zúčtovania je uvedený deň 05. 01. 2015, pričom aj tu figuruje ako mínusová položka. Z tohto dôvodu, nakoľko išlo o mínusovú položku, nebolo možné túto sumu zahrnúť do úhrad vykonaných žalobcom. Z uvedeného potom vyplýva, že žalobca z úveru čerpal sumu vo výške 1.623,09 Eur a uhradil celkovo 2.060,07 Eur, čo predstavuje bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného vo výške 436,98 Eur (2.060,70 Eur - 1.623,09 Eur). Nakoľko si však žalobca uplatnil len nárok na zaplatenie sumy 416,98 Eur (čo je menej ako 436,98 Eur) dospel tak súd prvej inštancie, napriek vyššie uvedenému, k správne záveru. Súd prvej inštancie totiž nemohol postupovať v rozpore so zásadou „non ultra petitem“ a priznať žalobcovi viac ako si sám žalobca v konaní uplatnil.

25. Nakoľko súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaný je povinný vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie v zmysle § 451 ods. 1 OZ, tak správne rozhodol aj vo výroku I., ktorým určil, že žalovaný nemá nárok na zrážky zo mzdy žalobcu, keďže žalobca uhradil žalovanému to na čo mal (žalobca mal nárok na vrátenie poskytnutej istiny vo výške 1.623,09 Eur z poskytnutého úveru a to z dôvodu jeho bezúročnosti a bezpoplatkovosti). Keďže žalobca dokonca uhradil sumu nad rámec tejto sumy nebol mu už teda nič dlžný, a preto žalovaný nemá nárok na plnenie prostredníctvom zrážok zo mzdy žalobcu.

26. S ohľadom na vyššie uvedené je potom nesporné, že súd prvej inštancie dospel k správne záveru, a preto odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v zmysle § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil.

27. Odvolací súd zároveň preskúmal aj odvolaním napadnutý výrok o trovách konania ako závislý výrok a dospel k záveru, že ani v tomto smere odvolanie žalovaného nie je dôvodné, nakoľko rozhodnutie v

merite veci bolo správne a žalobcovi ako plne úspešnej strane potom prináleží právo na náhradu trov konania v súlade s § 255 ods. 1 CSP.

28. Pri rozhodovaní o náhrade trov odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP, z ktorého vyplýva: „O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.“ Odvolací súd pri svojom rozhodovaní aplikoval zásadu zodpovednosti za výsledok (zásadu úspechu) vyplývajúcu z ustanovenia § 255 ods. 1 CSP. V predmetnom prípade bol v odvolacom konaní plne úspešný žalobca, preto mu podľa vyššie uvedených ustanovení vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

29. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
- b) kto ho robí,
- c) ktorej veci sa týka,
- d) čo sa ním sleduje a
- e) podpis.

(§ 127 ods. 1 CSP)

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).